

[Oluf Pedersen.]

dag ind, der er et Spejlbillede af Befolkningen. Det tror jeg i høj Grad den nuværende er, men der er andre, der tvivler, og derfor maa vi have et Valg for at se, om det er rigtigt. Jeg hævder, at Rigsdagen stort set er et Spejlbillede af Befolkningen.

Ved at Fuldbyrdselsens af Dødsdommene, men ikke selve Strafidømmelsen, udsættes, kan jeg ikke se, at der sker nogen Skade. Det er naturligvis ikke rart for de dømte, men hvem siger ogsaa, at de skal have det rart, de har jo ikke selv været rare; det er en ligegyldig Biting i Forhold til det, at vi sænker hele vort Lands Stilling.

Der er et Forhold, som de fleste overser, og det er, at det, som de forfærdelige Mennesker, det her drejer sig om, har gjort, kan ikke sones ved Dødsstraf; det, der er sket, kan desværre ikke gøres godt. Hvis det var saadan, at det kunde sones ved Dødsstraf, var jeg klar til at medvirke øjeblikkelig, men det er der jo desværre ikke Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Hoff siger, at det er nødvendigt at vedtage Loven af Hensyn til de Stikkere, der er likvideret under Krigen, saa synes jeg ikke, det er rigtigt. Her kan man henvise til den militære Straffelov, der fastsætter Dødsstraf under Krig. Men da Dødsstraf ikke kan gennemføres, efter at selve Krigshandlingerne er afsluttet, behøver vi ikke at vedtage den af Hensyn til den Stikkerlikvidering, der har fundet Sted.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa mange Enkeltheder i Lovforslaget. Dog vil jeg henstille, at der i § 4 sker en Skærkelse. For almindelige Korpsmedlemmer er der i § 5 fastsat, at deres Formue skal inddrages til Fordel for Statskassen. Jeg vil antage, at i al Almindelighed har de ikke ret stor Formue. Men i § 4, som vist rammer Bagmændene, der maa antages at være adskilligt bedre stillet, staar der, at deres Formue kan helt eller delvis inddrages. Der synes jeg, at der burde staa *skal* i Stedet for. Der er ingen Grund til at skærme Bagmændene. Nogle af vore største Godsbesiddere har opført sig helt utroligt ... (Stemmer: Der staar: „skal“) ... Nej, i § 4 staar „kan“. Naar de ærede Medlemmer faar læst det rigtigt, vil de indrømme, at jeg har Ret. Jeg forbeholder mig at stille Ændringsforslag paa dette Omraade ligesom med Hensyn til Folkeafstemningen.

I § 16 tales der om Modstandsbevægelsen, og det giver mig Anledning til at spørge, om man, naar man taler om dem, der har

modarbejdet Modstandsbevægelsen, saa ogsaa tænker paa den Modstandsbevægelse, som Regering og Rigsdag har repræsenteret. Det er den Modstandsbevægelse, som, naar det kommer til Stykket, maaske har været den kraftigste. Vil de, der har svækket denne Modstandsbevægelse, ogsaa kunne berøres af § 16? Dette at bruge Ordet „Modstandsbevægelse“ synes jeg juridisk set er helt uforsvarligt. Jeg synes ogsaa, der er meget uklart i mange andre Forhold. Blandt andet vil det sikkert i adskillige Tilfælde være urimeligt at idømme en saa haard Straf som 4 Aar. Der er mange, som man nok kunde tænke sig der kunde være Grund til at idømme et mindre Ophold end 4 Aar. Jeg tror heller ikke, det er forsvarligt at dømme al Hvervning, saaledes som det sker efter § 4. Der er hvert Folk, som man maa betegne som Undermaalere, og som ikke er Landsforrædere. Det er maaske kun faa af dem, men jeg synes, at det maa man have for Øje; man kan ikke straffe en Mand, fordi han er lidt smaat begavet.

§ 11 fastsætter Straf for Tjenestemænd, som har hjulpet Besættelsesmagten ud over, hvad der fulgte af ufravigelig Instruks. Er det ikke et stærkt Ord? Er det ikke nok at sige Instruks? Man kommer her ind paa et Skøn, hvor man kan komme til at gøre Uret. I det hele er det afgørende for en Lovs Virkning, at man ikke gaar for vidt. Hvis man gennemfører en Lov, der paa visse Punkter rammer saa haardt, at der er nogle, der kommer til at føle sig som Martyrer og derfor opfattes som Martyrer, er det til stor Skade. Derfor skal man være forsigtig, og jeg kan slutte mig til det Ønske, som Ordføreren for Venstre fremsatte, at man skal søge i videst muligt Omfang at undergive Sagerne normal Behandling med Adgang til Appel. Adgang til Appel er saa meget mere nødvendig, som der skal udnævnes nye Dommere, og man kan risikere, at disse nye Dommere passer i Opfattelse med den til enhver Tid siddende Justitsminister. Det er altid en Svagheit, at man til at dømme i en Sag skal udnævne særlige Dommere i Stedet for de Domstole, vi har, saa at man ligefrem kan sige, som en Jurist, der skrev til mig, sagde: Hvis jeg skal bestemme, hvem der skal være Dommer, kan jeg faa en Mand dømt i næsten enhver Sag! Derfor er det nødvendigt, at der sikres Adgang til Appel. Jo bedre og stærkere Retfærdigheden sikres, des bedre vil Loven komme til at virke.

Statsministeren (V. Buhl): Paa den Forespørgsel, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard rettede til mig, skal jeg